



UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Bibliotheca Scriptorvm Sacri Ordinis Cisterciensis Elogiis Plvrimorvm Maxime Illvstrivm Adornata

Visch, Charles de

Coloniæ Agrippinæ, 1656

R.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38433

præcepit memorato Thomæ Cisterciensi, vt commentaria sua in Cantica scriberet.

Vide de hoc in Menologio Cisterc. 6. Martij.

Populeiani cœnobij in Catalonia monachus, scripsit insignem & prolixam historiam de vita & miraculis B. Petri Marginet, eiusdem monasterij religiosi sanctissimi. Quæ historia ibidem asseruatur. Vide Ioannem Aluarum Cellonensem Episcopum, libro de origine Monasteriorum ordinis Cisterciensis, in Corona Aragoniæ, & alios plures apud Henriquez in Menologio Cisterciensi, 26. Martij.

Processionis, qua fit pro fratribus defunctis in ordine Cisterciensi, interpretatio moralis, per religiosum Cisterciensem anonymum, extat in bibliotheca monasterij Aluensis. Catalogus eiusdem bibliotheca apud Ant. Sanderum in bibliotheca Belgica M. S.

Prudentius Placa. vide Ioseph Garcia.

Quintinus Crasus, natione Picardus, Caroli loci quondam Subprior, philolophus & poëta suo tempore celeberrimi nominis, scripsit

Conciones multas.

Elegiarum & aliorum carminum, lib. 1.

Et alia quadam opuscula, quibus ingenij sui felicitatem posteris testatam fecit. Obijt (secundum Seguinum supra) anno 1151. 14. Augusti, quem confratres sequenti honorarunt epitaphio.

*Simplicitas prudens, rerum prudentia simplex,
Extulerant clarum nomen in astra meum.
Mors rapuit, mors fortuna graui amula nostra,
Hæc, quo prisca fides? quo pietatis amor?
Est mihi sementis multo sulcata labore,*

*Ast alij late commoda mensis habent.
Nil queror, baud fallo mea mens vnica Christus,
Fœnore centuplici qui bene facta refert.*

Quirinus Sanguinaci, monachus, vir in diuinis litteris admodum eruditus, atque sancta conuersatione clarus, theologus & philolophus illustri, scripsit aperto sermone, ad Reuerendum Clarævallis Abbatem; De vita & laudibus Sancti Haymonis Sanguinaci monachi, librum vnum; cuius initium est: Sanctus Haymo, de quo loqui suscepimus, in minori Britannia oriundus fuit, in villa qua dicitur Landaus, &c. Vixit Quirinus anno 1572.

Philippus Seguinus in bibliothecâ M. S. ex archiuis (vt asserit) Sanguinaci.

R.

Radulphus Caroli loci monachus, S. Guillelmi Archiepiscopi Bituricensis, eiusdem monasterij quondam Abbatis, scriba, vir vita & doctrina valde spectabilis, edidit De gestis prefati Guillelmi opus insigne, quod ex multis authoribus collegit, & in vnum volumen consarcinavit, quod in membranâ descriptum extat in Caroli loco, teste Seguinto eiusdem loci Priore. Vixit Radulphus anno 1210. Fuit & Petrus Caroli loci Abbas, qui vt supra vidimus, legitur scripsisse vitam eiusdem S. Archiepiscopi; verum veritas diuersa sit ab hoc opere, me latet.

Radulphus Coggeshalus, natione Anglus Canonicus primum Barneuelensis (vt vult Ioannes Stous) postea verò iugum Cisterciense amplexus est in Goggeshalensi cœnobio. Vir fuit multis naturæ dotibus ornatus, & varijs disciplinis excultus eruditionis præsertim elimata, modestiæ & humilitatis raræ; quibus magnam sibi apud omnes gratiam conciliauit; adeo vt vnanimi confratrum suorum suffragio, in Abbatem electus fuerit. In qua dignitate constitutus, Musas nihilominus (vt prius) coluit, & quotidie

quotidiè vel de sacris scripturis aliquid legebat & contemplabatur, vel historias manibus terebat, aut scriptis mandabat.

Scripta eius quæ adhuc extant, sunt sequentia: *Additiones ad chronicon Radulphi nigri* (in quo agitur de Imperatoribus, & Regibus Franciæ, & Angliæ) ab anno 1113. vsque ad annum 1228. Quas penes se in Hybernia habuisse scribit Balaus, ad calcem centuriæ 13. Incipit autem hoc opus: Anno gratiæ 1114. Rex Henricus, &c.

Chronicon terra sanctæ: cuius initium est: Quantum pressuris & calamitatibus, &c.

Super quibusdam visionibus, liber vnus.

Sermonum liber vnus. Et alia quedam.

Obijisse creditur anno 1228. Vide Pitæum de scriptoribus Angliæ, & Vossium de Scriptoribus latinis p. 1. 1. 2.

Radulphus de Longo campo, Scripsit, *Super Anticlaudianum*, cuius initium est: *Quia in hoc opere agitur de quatuor Artibus, &c.* Solebat seruari, in Heisterbach, & apud Augustinos Colonienfes, teste Bunderio, in indice.

Radulphus monachus & Abbas Melrosensis in Scotia, à Ioanne S. R. E. Presbytero Cardinale, tituli S. Stephani in Monte Cælio, Apostolicæ sedis in Hybernia, Legato, anno 1210. Dunelmensis creatus Episcopus, multis annis eandem ecclesiam religiosissime administravit. Plura scripsit, & varia sui ingenij posteris monumenta reliquit, vt scribit Thomas Demsterus in chronico Scotiæ, lib. 8. cap. 61. Bononiæ impresso, n. 1063. Ex quibus ipse refert sequentia.

Acta Concilij Perthusani, in Hybernia, (cui ipse cum legato interfuit) lib. 1.

Ad suos Melrosenses, lib. 1.

Epistolatum ad Ioannem legatum, lib. 1.

Vide de hoc etiam Angelum Manrique, tomo 3. Annalium Cisterc. ad ann. 1201. cap. 4.

n. 8.

Radulphus quidam Cisterc. ordinis monachus

scripsit *Vitam Christi*, teste Barnaba de Montalbo, chronicorum parte 1. lib. 2. cap. 32. diciturque citari à Vincentio Bandelo Dominicano, in tractatu de Conceptione B. Virginis. Ego tamen de hoc Radulpho apud alios auctores nihil vsquam legi. vnde suspecta est mihi fides Barnabæ de Montalbo.

Radulphus, ex religioso Clavavallensi, Valcellensis monasterij Abbas 1. natione fuit Anglus, vir eruditione & vitæ sanctimonia clarissimus, scripsit

Expositionem in regulam S. Benedicti, cuius meminit Thomas Demsterus in historia ecclesiastica gentis Scotorum. Scripserat & alia plura, sed quæ, heu! perijisse referuntur.

Exat Valcellis, *Vita huius B. Patris M. S. à monacho eiusdem loci anonymo.* Arnoldus de Raisse in auctario ad natales Sanctorum Belgij Ioann. Molani, die 3. Decembris de hoc Radulpho mentionem faciens, ita scribit: Deo ita disponente, post 3. menses professionis, ad construendum & regendum Valcellense cœnobium, à Sancto Bernardo est electus. Quod officium cum omni humilitate susceptum, tam laudabiliter, fideliter, feliciterque administravit, vt sibi & ecclesiæ suæ Valcellensi laudabilem pietatis & sanctimonie famam, longè latèque comparauerit, &c. Porro, crebrescentibus post obitum ad sepulchrum eius miraculis, corpus ipsius, iussu Concilij Lateranensis anno 1179. 3. Kal. Iunij, è terraleuatum, publicæ venerationi expositum fuit. Vide Menologium Cisterciense 31. Decembris & Ioannem Bollandum Soc. Iesu, ad 28. Ianuarij. Thomas Demsterus, supra, 1035. Radulphum hunc scribit fuisse Scotum natione; de quo nobis miras obrudit nugæ & fabulas, calamo indignas. Hæc autem quæ diximus, ex ipsis monumentis Valcellensibus desumpta sunt.

Radulphus Villariensis cœnobij in Brabantia

N. 2

mona

monachus, doctrinae & pietatis suae specimen prodidit in *Epistola quadam ad Guibertum Abbatem Gemblacensem*, quae legitur Louanij ad S. Martinum, cum responsione ipsius Guiberti Valerius Andreas in bibliotheca Belgica, verbo Guiberti: & Sanderus in bibliotheca Belgica manu scripta.

Raynerius, seu *Reynerius Capocius*, Cardinalis, *postea rhybnice scripta reliquit, ut illa serbans tempora:*

Hymnum, Caelorum candor, &c.

Hymnum, Plange turba pauperula, &c.

Et alia quaedam. Vide Nomenclatorem Cardinalium scriptorum. Fuit hic natione Italus, patria Viterbiensis, religionem nostram professus in cœnobio trium Fontium iuxta Romam, vnde anno 1212. ab Innocentio III. euocatus, creatus fuit Cardinalis diaconus, tituli S. Mariae in Cosmedin. Magna familiaritate coniunctus erat S. Dominico, cuius institutum plurimum promouit, Cisterciensibus autem suis fundauit monasteria, S. Martini in montibus diocesis Viterbiensis, S. Petri in Castaneo, & S. Mariae de Paradiso, monialium.

Obijt Viterbij, anno 1258. 6. Kal. Iunij, ve habet vetustum Kalendarium monasterij S. Cerbonij ordinis Cisterciensis, diocesis Lucanae, iacetque sepultus in ecclesia S. Mariae ad gradus, quam ipse edificauerat Patribus dominicanis, diuinitus ad hoc admonitus in somnis. Vide latius, Vghellum, Italiae sacrae, tomo 3. inter Episcopos Viterbienses, fol. 313. p. 2. Guidonem Claxvallensem, lib. de viris Illustribus Ordinis Cisterc. & Longelinum in Purpurâ diui Bernardi.

Raynerius, alias *Raynaldus*, Milonis Comitis Barri super Sequanam filius, ex monacho Claxvallens anno 1133. electus Abbas Cistercij 4. *Speciales constitutiones à S. Stephano diuersis temporibus, post Charitiam charitatis, lasas, in vnum volum-*

men congregauit, 87. capitibus distinctum, & anno 1134. vulgauit.

Constitutiones has refert Manriquez tomo 1. Annalium ad annum 1134. cap. 5. Obijt sanctitate Illustris, anno 1151. cuius obitum S. Bernardus luxit, epistola 270. his verbis: Dominus Cisterciensis deseruit nos, magna plaga in ordine. Vide Menologium Henricus 17. Kalendaris Ianuarij, & Manriquez loco citato.

Raynerius de Belforte, ex medico (diuinitus admonitus) monasticum habitum induit in monasterio S. Galgani in Tuscia, adiacentis Volaterranae, vbi postmodum creatus Abbas, tantis eluxit virtutibus, ut in vita & post mortem pluribus claruerit miraculis. Scripsit adhuc secularis *Tractatus aliquot medicos*. Religiosus vero edidit *Vitam B. Iacobi de Monterio, cœnobij sui monachi.*

Obijt anno 1272. Longelinus in serie Abbatum Sancti Galgani, in notitia Abbatiarum &c.

Ranalphus, Praeses, seu Abbas Coggeshalensis, in Angliâ, strenuum in contemendis Chronicis operam dedit, teste Harpsfeldio, in historia Anglicana, saeculo 13. cap. 14. Quenam tamen, & qualia fuerint illa Chronica, non exprimit, crediderim ego, hunc eundem esse cum Radulpho Coggeshalensi, de quo supra egimus.

Ranalphus, ex monacho Fontanensis cœnobij in Angliâ, anno 1146. assumptus fuit in Abbatem monasterij quod *Iysa* vocatur in Norwegia, quod Sigwardus Episcopus Bergensis, recenter fundauerat. Refertur quaedam scripsisse, quorum inuenit, à Lelando, & Balæo lib. de scriptoribus Britanniae, centuriâ 13. num. 68. Scripsit Angliâ aduenerat. Quid tamen mentionem facit Saxo grammaticus, historiae Danicae lib. 10.

Raphae

Raphael Sarmientus (vel Sarmientus) antiquissima & regia Sarmientorum gente apud Hispanos oriundus, quæcum regia Stuartorum (quæ hoc tempore Angliæ Reges dat) de antiquitate certat, vt benè ostendit Maxvellus apud Henriquez in Phœnice. Hanc generis nobilitatem Raphaël noster mundi & honorum contemptu illustriorem reddidit, dum ordinem Cisterciensem amplexus in Hortensi cœnobio, tanto studio se pietati dedit, vt omnibus esset exemplo insuperque studijs grauioribus applicatus, tantum in ijs profecit, vt (accedente dicendi facilitate) viris doctissimis, & nominatim concionatoribus famosissimis adnumerari mererit.

Monasterio quoque montis Sion Abbas ordinatus, tantâ prudentiæ famâ illud rexit, vt merito promotionem digniorem expectare potuisset, nisi solitudinis amantior, maluisset in Hortensi suo cœnobio priuatam vitam ducere; ad quod propterea reuersus, omnium virtutum clarissimum se exhibuit speculum, vsque ad annum 1608. quo ex hæc mortali vitâ ad immortalitatem commigravit. Edidit *Promptuarium conceptuum ad formandas conciones totius anni*, impressum Madriti in 4^o anno 1604.

Conciones insuper varias, excusas Compluti, Et quadam alia teste Henriquez in Phœnice.

Remundus, alibi Raymundus, Ebitbacensis Abbas 6. scripsit (iussu Gregorij IX. Pontificis) vnâ eum Sefrido Moguntino Archiepiscopo, & M. Conrado, *Examinationem vitæ & miraculorum Sanctæ Elizabeth Landgrauia, Andrea Regis Hungarorum filie*. Ioan. Molanus in additionibus ad Vsuaridi martyrologium 19. Nouembris, & ex illo Seguinus, qui intuitu huius scripti. Remundum hunc scriptoribus adenser in bibliothecâ suâ. Perhibent autem Ebitbacensium monumenta, eundem fuisse literatum, & ingenija

crimoniâ clarum. Obijt anno 1249. post prælaturam 13. annorum.

Reginaldus de Alna, religiosus monasterij Alnensis, apud Tudinum Leodiensis diocesis oppidum, in multis codicibus manu exaratis, *Commentarium fertur scripsisse in Sapientiam Salomonis*, qui vulgo nomine Roberti Holcot circumferatur.

Valerius Andreas in bibliothecâ Belgicâ.

Renaldus Morimundensis religiosus, scripsit *Sermones de Sanctis, & Dominicis totius anni*. Item volumen aliud,

De Aduentu & Quadragesima. Denique *Volumen 3. sermonum & exhortationum ad diuersos, puta, Principes, Iudices, Sacerdotes &c.* Et de visitationibus monasteriorum ordinis Cisterciensis.

Scripsit quoque super plurimos textus sacra scriptura. Quæ omnia seruantur in Morimundo.

Series scriptorum Morimundensium à Reuerendissimo loci illius Abbate mihi transmissa.

Renaldus Morimundensis Abbas, vide Bernardus.

B. Richalmus, Abbas Speciosæ vallis in Franconiâ, scripsit celebre quoddam opus, continens varias subtilissimas apocalypses, philosophis, theologis, & asceticis maxime necessarias, iudice ipso Perillustri & Eximio Domino Caramuele, qui perlecto opere, sequente illi censuram scripto adposuit (epistolâ ad Reuerendissimum Dominum Christophorum, modernum Speciosæ Vallis Abbatem, præfixâ 3. parti Theologiæ regularis): Quantum mihi profuerint, beati Richalmi, præico æuo tui monasterij antistitis, apocalypses, quantum omnibus & singulis prodesse poterant, altius mente concipio; quam linguâ aut calamo explicabo. Sunt illæ (me iudice) philosopho, theologo, & ascetico maxime necessaria. Ibi prior nonnulla inueniet physica, multo aliter reuelata diuinitus; quam ab Aristotele, aur eriam Platone supposita. Ibi alter multa, quæ Dei attributa, Angelorum substantiam, collo-

collocationem, vires, bonorum erga homines amorem, malorum in eisdem inuidiam, vtrorumque sollicitudinem & diligentiam concernunt. Ibi posterior virtutis amplectendæ mortua, culpæ vitandæ monita, horribiles animarum etiam purgantium pœnas, ineffabilem triumphantium gloriam. Ibi quicumque, multa, varia, & vitia animo recreando, erudiendo, reformando. Notauit aliqua, & præcipue circa confusam apostatarum Angelorum rempublicam, quæ radio esse poterunt grauissimis difficultatibus, &c. *Hæc Caramuel*. Aliteruatur hoc opus M. S. in speciosa Valle. Reperitur etiam apud Canonicos Regulares Tungris, titulo *Visionis & instructionis de impugnatione demonum*, *Richardini Abbatis*.

Richardus de Aldverde, aliàs *Aldverde* (vtrorque enim modo scriptum legi) cognomento *Sacrista*, quia hoc munus diu in suo Monasterio de *Aldverde* exercuit; fuit natione Anglus, astronomus & physicus excellens, Magister in artibus, & litteratus in qualibet facultate, vt habet Author vitæ ipsius. S. Theologiæ Magistrum Parisijs acceperat, vbi cruce signatas, terram sanctam visitare decreuerat; at in itinere à Sancta quadam Reclusa virgine, à proposito dimotus, habitum Cisterciensem assumpsit in cenobio Sancti Bernardi de Aldverde, iuxta Groningam Frisicæ ciuitatem, vbi per 30. annos Domino seruiens, tantum sanctitatis culmen adscendit, vt etiam in vitâ diuersis perhibeatur claruisse miraculis. *Varios à se conscriptos libros posteritati reliquit, quibus sicut sol mundum, ita ipse Frisiam illustrauit*, (vt expressè in vitâ refertur.) Qui tamen omnes iam vel temporis iniuria perierunt, vel saltem ad notitiam nostram nondum deuenerunt, præter

Librum quendam de harmoniâ, de quo *Lelandus*, & *Pitæus* in Appendice ad scriptores Angliæ, centuria 3. n. 93.

Et *Epistolam prolixam* (quæ etiam tractatus dici

possit) ad Religiosum quendam Eberbacensem in Germania, in qua agit de Martyrio beati Gerardi Abbatis Claraualensis, de vita & miraculis Sancti Iuliani Claraualensis item monachi, & alijs quibusdam personis sanctitate illustribus ordinis Cisterciensis, præsertim cœnobij Eberbacensis, cuius monasterij sanctitas mirè extollitur. Exstat hæc epistola impressa in Fasciculo Henricquez, tom. 2. dist. 35. Obiit Richardus anno 1266. 12. Kalendas Ianuarij; quem Henricquez (diem obitus eius ignorans, vt in Phœnice fatetur) Menologio adscripsit 29. Decembris.

Vitam ipsius ab anonymo Cisterciensi conscriptam (monacho, vt apparet de Aldverde) reperi in antiquo manuscripto monasterij Viterus Campi, ex quo eandem descripsi, & hoc anno 1655 publicauit, vna cum vitis, ven. Adruini Cancellier, Abbatis Dunensis 39. & B. Eberardi de Commeda Brugis, typis Nicolai Bregelij. Demsterus, n. 1041, asserit illum fuisse Scotum, & antea fuisse profectum in monasterio Dundranensi, indeque profectum, vt sepulchrum S. Bonifacij visitaret &c. Sed nihil sitide ex vita colligitur.

Addit, scripsisse, *Librum meditationum*.

Ioannes verò Molanus, Richardi huius mentionem faciens in natalibus Sanctorum Belgij, 2. Decembris, sic ait: *Richardus Cisterciensis in abbacia de Aldverde, militari vno à Groninga, mira sanctitatis fertur fuisse monachus miraculo & peregrinationibus clarus, non tamen canonizatus*. Quæ asserit se habuisse ex litteris Adami Wachelæte, Archidiaconi Groningensis.

Richardus Brunus, vid. *Gilbertus*.

Richardus, ex Priore Dorensis monasterij, postea Cantuariensis Archiepiscopus in Angliâ, scripsit

Tractatum quendam exhortatorium ad sacerdotes. Item.

Apologiam contra suos perturbatores. Et *Epistola ad plures*

ad plures Episcopos Hybernia, ad Petrum Blesensem, ad Henricum Regem &c. Hæc quidem ex relatione reuerendissimi admodum & Eximij Domini Abbatris de Columba, hic recensuit, verum, quia nec apud Pitæum, aut alios Angliæ scriptores (quos legi plures) huius Richardi mentionem reperi inter Cistercienses, plurimum dubito, verum reuera talis vnquam fuerit in ordine nostro, præsertim, quia etiam reuerendus admodum Dilongelinus in Purpurâ Sancti Bernardi, vbi exactissime Archiepiscopos & Episcopos ordinis eiusdem recenset, huic non agnoscit. Vnde de illo fidem relinquo penes Relatorem, virum aliquo doctissimum, & in antiquitatibus historicis versatissimum.

Richardus Eastolphus, natione Anglus, patriâ Eboracensis, Cisterciensem ordinem in Claraualle professus (vbi & Præcentorem egit,) ob vitæ sanctitatem, & excellentem doctrinam, Sanctissimo Patri Bernardo valdè charus fuit; à quo cum alijs aliquot religiosi, in Angliam ad Fontanenſe Monasterium nouiter erectum, transfusus, totum se diuinarum rerum contemplationi & sacrarum litterarum studio dedit quibus sese mirè amabilem cunctis ibidem reddidit, in tantum, vt Henrico Mordachio Fontanenſi Abbate ad Archiepiscopatum Eboracensem prouecto, concordibus votis eidem in Abbatiali dignitate suffectus fuerit, vbi prudentiæ, industriæ, dexteritatis, & aliarum virtutum in vero animarum pastore requisitarum egregia dedit indicia. Plura eruditionis suæ monumenta posteris reliquit, ex quibus à Lelando, & Ioanne Pitæo, referuntur sequentia:

Homiliarum liber vnus, elegans & lucidus, teste Lelando, qui scribit se idem opus vidisse.

De musicâ, vel harmonia, liber vnus.

His adiungit Henriquez *Libros 4. commentariorum in sacram scripturam*. Sed apud scriptores Anglos, horum librorum nulla mentio. Floruit

autem Author circa annum 1150. miraculorum etiam gloria clarus, vt scribit Henriquez in Menologio, 18 Nouembris. De hoc etiam honorificam mentionem facit Hugo Kirchofallensis, apud Lelandum.

Richardus de Grandisylua, diocesis Tholosanæ monachus, theologus & poeta non ignobilis fuit, qui *Carmine studio scripsit laudes Claraualleſis cœnobij*.

Seguinus in bibliotheca. Solentque etiam hæc carmina legi ad calcem operum Sancti Bernardi.

Richardus Hortensis in Hispania, monachus, scripsit *carmine vitam Sancti Martini*, vulgò *Sancti sacerdotis Episcopi Seguntini, ex Abbate Hortensi*. Extat impressa apud Henriquez lib. 1. Fasciculi, dist. 7. cap. 8. Qui pariter edidit ibidem oratione soluta, eiusdem Episcopi vitam. Vide etiam Angelum Manriquez tomo 2. Annal. an. 1164. cap. 8. vbi plura quoque carmina ex hac vita profert. Legitur hic Martinus Menologio adscriptus 16. Septembris. Porro scripsit insuper *Richardus vitam Sancti Roderici Archiepiscopi Tolletani*. Pictura eius videntur in presbyterio ecclesiæ Hortensis, cum hac inscriptione: *Richardus manabus, sanctorum historicus monachorum*. Vide Fasciculum supra, dist. 7. cap. 10. Ex qua inscriptione colligo, *Richardum nostrum aliorum adhuc plurimum monachorum vitas scripsisse*, quorum nouita ad nos nondum peruenit.

Richardus Melcheshamus, monasticen professus in Bellenſi ordinis Cisterciensis in Angliâ cœnobio (quod alias vocatur Belli-locus, vel Bellus locus,) pietatis & eruditionis laude insignis floruit; qui concionando, prælegendo, scribendo, pluribus suo tempore profuit, & etiamnum prodesse potuisset, si præclara eius scripta ad ætatem nostram peruenissent, teste Lelando in collectaneis. Sed ex omnibus quæ scriptis consignauit, nihil ad nos peruenit, præter

Volumen

Polumen magnum concionum. Vide Pitæum in appendice ad librum de scriptoribus, centuriâ 3. u. 88.

Richardus Pontigniacensis monachus reliquit *diversos tractatus philosophicos & theologicos*, quorum tamen titulos, Pontigniacenses in relatione suâ ad me missa, non expresserunt, non obstante, quod ex his tractatibus aliquos adhuc Pontigniaci asservati scriberent. Quo tempore vixerit, mihi etiam relatum non fuit.

Richardus Sacrista, Vide *Richardus de Aldtverdi*.

Richardus Stradleus, in occidentali Anglia, ipsiusque Walliæ finibus natus, à teneris annis bonam indolem, & ingenium ad pietatem bonasque litteras formatum ostendit: vnde in vtrisque, pro singulari patrum sollicitudine, diligenter instructus est. In ætatis flore constitutus, & optimis disciplinis imbutus, apud Herefordiam (ut scribit Pitæus, regulam monachorum Cisterciensium, ingenti feruore spiritus amplexus est. In quâ professione, successu annorum, tam vberes in omni virtute fructus fecit, ut concordibus monachorum votis in Abbatem electus fuerit. In quâ dignitate constitutus, animo semper fuit à rebus terrenis aucto, & ad cælestes conuerso. Noctes & dies in assiduis contemplationibus, & sacrarum scripturarum meditationibus libenter collocavit, magis sollicitus ut animam spiritualibus, quam ut corpus carnalibus pasceret alimentis. Hæc ferè ad verbum ex Pitæo, prout ille ex Lelando. Scripto reliquit:

In Euangelia, libros 4.

In quosdam alios sacra scripturae textus, lib. 1.

In orationem Dominicam, lib. vnum.

Homiliarum, lib. vnum. Floruit circa annum gratiæ 1336, sub Eduardo Rege III. Notandum autem hic, me in nullis catalogis monasteriorum ordinis, hæcenus potuisse reperire monasterium, quod vocetur Herefordense (nisi forte

illud sit, quod nominatur *Hereford*, nihilominus quia Pitæo & Lelando exactissimis Angliæ scriptoribus, asserentibus hunc fuisse Cisterciensem, indubitata fides adhibenda est, credo illum fuisse monachum *Dorcestrensis* cenobij, quod apud Herefordiam situm est. Maxime, quod scribant eum monachum induisse apud *Herefordiam*, non autem in Monasterio *Herefordensi*.

Richardus Episcopus Wichiensis, natione Anglus, monachus Cisterciensis, ut vult Longelinus in purpura Sancti Bernardi, inter Episcopos Angliæ titulares, citans pro se anonymum quendam in catalogo scriptorum, quibus etiam fauent, Posseuinus in Apparatu, & Eilegreinius in catalogo testium veritatis his verbis: *Richardus Wichiensis Pontifex Cisterciensis, vir doctrina & eloquentia clarus, &c.*

Scriptit *De officijs Ecclesiæ, libros duos*: (septem ait Pitæus) Obijt anno 1251. Verum *Matthæus Paris, Bostonus Buriensis, Balæus, & etiam ipse Pitæus* anno 1252. scribunt illum fuisse Episcopum *Cicestrensem* in Anglia, nulla facta mentione monachatus: cognominari autem *Wichium, seu Wichensem*, quia natus fuit in oppido *Wich, seu Dorteuwich, Diœcesis Wigorniensis*. Quibus authoribus etiam ipse subscribens, iudico hunc non fuisse monachum Cisterciensem, nec etiam *Wichensem Episcopum*; hæc tamen fuisse referendum propter auctores contrariæ opinionis.

Rittershausani Cenobij, in Saxoniâ, Chronicon olim à monachis eiusdem Cenobij conscriptum; anno 1605. publicatum fuit per quemdam *Henricum Meibomium, Hæreticum Helmstadij, in 4.* Sed quam fideliter, nondum mihi datum fuit examinare, quia librum non vidi. Vide etiam supra, verbo, *Petrus V Vilhelmus*.

S. Robertsus, ex Abbate Molismensi, in Diœcesi Lingonenâ, primus Abbas Cistercij, adeoque

totius

totius Cisterciensis ordinis fundator, vir sanguinis splendore, doctrina ac sanctitate clarissimus, scripsit *duos sermones piissimos*, ex quibus unus ad monachos Molimenses, extat impressus apud Henriquez in Fasciculo, lib. 2. dist. 26. Item legitur & alia insignis exhortatio, seu brevis sermo eiusdem Sancti Patris ad religiosos Cistercienses, postquam auctoritate Apostolica compulsus, Molimum fuerat reuersus, & illos corpore reliquerat, licet non animo, & paterna sollicitudine, ut ex dicta exhortatione satis constat.

Eiusdem viri Sancti epistolas duas refert Henriquez, tomo 1. *Annalium Cisterciensium*, Priorem ad Odonem Burgundiæ Ducem, ad annum 1198. posteriorem ad Cistercienses ex Molimo, ad annum 1200. Natus fuerat Robertus in Campania Gallica, patre Theodorico, ex Imperatorum Germaniæ, & Burgundiæ Ducum sanguine ortus; matre vero Emergarde, ex nobilissima Nuernensium Comitum familia. Post obitum, ab Honorio III. Pontifice, Sanctorum numero adscriptus, colitur 3. Kalend. Maij. Vitam eiusdem habet Henriquez supra, lib. 1. dist. 1.

Robertus Boymer religiosus Sancti Saluatoris Antuerpiæ, clarissimi viri Auberti Miræi ex sorore nepos, in versibus pangendis facilis & venustus, rythmo præsertim vernaculo, numeris legibusque adstricto.

Composuit præloque subiecit anno 1648. (Antuerpiæ in 16. typis Jacobi van Ghelen) *Libellum insignem cantionum spiritualium, præcipuis utriusque sexus ordinis nostri Sanctis, aliisque f. stuitatibus nonnullis accommodatarum.*

Publicavit & anno 1651. *tomum alterum, quem inscripsit celestem H. Leonem.* Uterque scriptus est lingua Flandrica, in 16.

Molitur in editione altera, *vitæ compendiosas Sanctorum in dicta cantela commemoratarum, cum ad Bibliothec. Ord. Cist.*

iectione diuersorum aliorum rythmorum. Scripsit & *plura alia poemata, ac diuersi generis carmina, Latina & Flandrica.* Viuit adhuc hoc anno 1655. *plura cum tempore daturus.*

Huius etiam fit mentio in Bibliotheca Ecclesiastica Auberti Miræi, p. 2. cap. 22. vocaturque, *Vir amæno ingenio, & ad poëtam veluti nato.*

Robertus Briälingeonus, natione Anglus, professione monachus Cisterciensis, incerti tamen monasterij, ut scribit Pitæus; Theologus fuit insignis, & diligens sacrarum scripturarum taminator. Scripsit *Super Apocalypsim Sancti Ioannæ.* Quod opus sic incipit: *Beati Dionisij Corinthiorum Episcopi, &c.* Reliqua quæ scripsit, temporis iniuriâ perierunt. Vide Pitæum in Appendice Centuriâ 3. n. 100.

Robertus de Brigu, ex illustri Flandriæ familiâ eiusdem cognominis (vulgò autem *Gruy-huyffe*) originem ducens, prædicatione, sanctaq; conuersatione Diui Bernardi Flandriam visitantis, excitatus, cum eodem Claramvallem proficiscens, Monasterium ibidem habitum induit, tantumque sub directione Patris Sancti profecit, ut hic cum Dunensibus in Flandria Abbatem præferebat; insuperque morti proximus (non sine singulari personæ commendatione) sibi successorem eligi mouerit. Extant & inter epistolas ipsius Diui Bernardi, duæ ad hunc venerabilem Patrem affectu plenissimæ, scilicet 336. & 337.

Legitur in Monasterio de Dunis (ut scribit Valerius Andreas in bibliotheca Belgica) *Sermo quidam elegantissimus, huic venerabili Roberto adscriptus, quem habuisse dicitur in anniuersariæ die depositionis Sancti Bernardi.* Verum dum ego nuper sermonem hunc examinarem, reperi esse eundem, quem Henriquez in Fasciculo, & Iacobus Merlonus, post opera Sancti Bernardi adtribuunt Gaufrido, Clarævallis Abbati 3. nihilominus,

O o quia

quia præter Valerium etiam clarissimus D. Sanderus libro de scriptoribus Flandriæ, Robertum nostrum cæteris Flandriæ, scriptoribus adnumerat, non debui ego Patrem meum illo fraudare honore, quem illi externi adtribuunt, maximè cum constet illum, virum fuisse doctissimum & quædam etiam alia scripsisse feratur, licet tituli ad nos non peruenierint. Cæterum Menologio Cisterciensi Robertus adscribitur 29. Aprilis. Vitam eius edidit Henriquez Latine in Fasciculo, & Hispanice in Deserto Dunenfi, quam ego nuper diuersis in locis emendatam Flandricè reddidi, in gratiam sanctimonialium directioni meæ commissarum.

Robertus quidam Criclodensis, scriptoribus Cisterciensibus ad censetur à Pitsæo, in indice illustrium scriptorum qui fuerunt ordinis Cisterciensis. Attamen in ipso principali opere, siue in corpore libri de scriptoribus, illum non reperi.

Robertus d' Esloges, Vide Iacobus d' Esloges.

*Robertus de Eudemodio religiosus Clarævallis, Libellum moralem vulgo Marco Catoni adscriptum, commentatus est, & super singulis eiusdem distichis materiam dilatavit. Exat hic liber in Bibliothecâ Vedastina, Attrebat, impressus Antwerpæ apud Gerardum de Leeuw. 1485. in 4. Impressus item fuit Basileæ 1486. Item Dauentriæ 1496. per Iacobum de Bredâ. Denique & ibidem iterum 1497. typis Richardi Pastraet, cuius editionis exemplar penes me habeo. Scriptus est autem in gratiam generosæ indolis Adolescentis, Petri de Salutijs, cui & dedicatus est. Cæterum Philippus Labbæus in Bibliothecâ sua noua M. SS. librorum parte 4. sec. 2. asserit Robertum hunc etiam scripsisse *Distichis metris alia adhuc Commentaria ampla in Catonis præcepta moralia, quod opus nihil commune habeat cum impressis iam memoratis.**

Robertus Graimus, monachalem habitum in Melrosensi cænobio induit, sed tyrannide E-

duardi Anglicani Scotiam tum diffidio Regum ei expositam prædam lacerantis, exulare iussus, in Wardeniensi cænobio Anglicano dein vixit, & obiisse creditur. Scripsit,

Super Scotia statu, lib. 1. cuius initium est: Versi dessemus patriam &c.

Super 4. Euangelia lib. 4.

Conciones varias. Scoti-chronicon, lib. 15. cap. 51. florebat, anno 1420. hunc Angli, falso, quem suum dicunt, & Grimmum vocant. In Demsterus, n. 614.

Robertus Heresfordiensis, seu Herefordensis, Anglus, à Chrysostomo Henriquez in Phœnice, asseritur fuisse Cisterciensis ordinis monachus, & scripsisse librum quemdam de annis Domini. Verum tamen quia Pitsæus, & alij illo antiquiores Angliæ scriptores, de hoc Roberto agentes, nullam faciunt mentionem monachatus, suspensus mihi rursus est præposterus zelus ipsius Henriquez; maximè quod nullibi reperitur huiusmodi nominis Monasterium in ordine nostro, vt supra insinuauimus in Richardo Stradleio. Vide Pitsæum in appendice, centuria 4. n. 11.

Robertus cognomento Keldelith, vir claro sanguine, & nobili ingenio, Regni Scotiæ Cancellarius, amore cælesti, an turbulentorum Procerum metu territus, an aliqua alia causa, incertum, in monasterio Neubotel, Cisterciensem monachum induit, ac postea Abbas creatus de Durselmelin, indeque translatus (crescentibus sanctitatis & virtutis meritis) Ioanni Abbati de Mailros defuncto, successit Abbas, non sine maximâ sanctitatis opinione. Scoti-Chronicon lib. 10. cap. 26. & 33. Scripsit:

De successione Abbatum de Mailros. lib. 1.

Florilegium spirituale. lib. 1.

Creatus est Abbas Melrosiæ anno 1269. Obijt, anno 1273. Demsterus, n. 1086.

Robertus Ketib, natione Scotus, frater Comi-

is Martialis, Vir non minus eruditione & vitæ continentia, quam generis claritudine illustrissimus, Abbas Deirensis, multa edidisse dicitur, quo collapto Ecclesiastici Ordinis mores restitueret, acerrimus vitiatorum in illo hominum genere vindex & censor. Scripsit & publicauit,

Ad Clerum Monitoria. lib. 1.

De primitiua Ecclesia apud Scotos sanctitate, lib. 1.

Quod opus Iacobus Langius, Sorbonicus doctor Scotorum, publici iuris facere voluit, sed an fidem liberauerit, nescire se scribit Demsterus. Obijt Lutetiæ, anno 1551. die 12. Iunii, sepultusque iacet in æde sacrâ Carmelitarum, ante aram Sancti Niniani. Scoti. Demsterus, n. 785.

Robertus Rusca, nobili apud Nououomenfes in Italia exortus familia, monachus congregationis Lombardicæ, plura conscripsit opuscula, ex quibus ad me transmissa fuerint sequentia:

Liber de viris illustribus ordinis Cisterciensis. Opus impari inscriptioni, quod innumeros & præcipuos præterijt.

Exercitatio academica, de Nobilitate. Descriptio operidi Lemonsæ, quod vnum est ex tribus que ditioni Abbatis Sancti Ambrosij maioris Mediolani, pleno iure subsunt. Edita sunt hæc omnia typis Mediolanensibus.

Scripsit & plura alia, que adhuc M. S. latent. Obijt nuper in Monasterio præfato Sancti Ambrosij maioris Mediolani.

Series scriptorum Italiæ, ex vrbe Roma ad me missa anno 1647.

Robertus Veyse, monachus Hulmensis monasterij, haud longè à Marino littore, in Cumbria, Latiniæ linguæ (in ipsa penè bonarum litterarum defectu) cultor assiduus adhæsit, vt studia grãuiora facilius aggrediretur. Interimque vt in vocabulis copiosior ipse esset, summa diligentia *Dictionarium concinnauit, quod vocabat Catholicon paruum & incipiebat: Alma, virginem (apud Hebræos) abscond.* Seruari solebat Cantabrigiæ in Collegio Regiæ. Sunt qui scribant

hunc fuisse Benedictinum, at Hulmenfè monasterium ordinis Cisterciensis, & filiam Melrosæ, legi in pluribus antiquis catalogis ordinis nostri; cuius primus Abbas fuit Beatus Euerardus, scriptor vitæ Beati Walleni, de quo supra, suo loco. Vide etiam Angelum Manriquez como 2. Annalium Cisterciensium, cap. 12. nu. 9. vbi ex Demstero, monasterij huius fundationem refert.

Rogerus, Fordani Monasterij in Anglia monachus, quem strenuum pietatis & doctrinæ cultorem prædicat Lelandus, excitatus famâ sanctitatis Beatæ Elizabeth de Schonauigiâ, Abbatissæ ordinis Sancti Benedicti in Germaniâ, de Licentiâ Abbatis sui Balduini, in Belgium transfretaui, indeque in Germaniam profectus, eandem visitauit, omnesque eius visiones & reuelationes, beneficio maximè Guillelmi Saigniacensis Abbatis, excepit, & in duos libros rededit, quos, in Angliam reuersus, præfato Balduino Abbati suo consecrans, in vulgus emisit, titulumque indidit:

Reuelationes Sanctæ Elizabethæ, libros duos. Quorum initium erat: *Omnes qui lecturi sunt, &c.* Scripsit præterea

De vndecim millibus Virginum, Colonia occisarum, librum vnum: secundum reuelationes scilicet quas de his habuerat B. Elizabeth. Item

Libellum quendam encomiorum BB. Virginis Mariæ. Et alia nonnulla.

Hæc omnia Pitseus ad annum 118. quo anno authorem claruisse scribit.

Cæterum hos tres priores libros à Rogero conscriptos, postea recognouit Eckbertus Abbas Schonauigiæ Sancti Florini, frater germanus ipsius B. Elizabeth, & 4. alios ipsidem adiecit, quorum autographum vidi aliquando in dicto Schonauigiæ monasterio. Vide quæ infra dicimus, verbo Schonauigia.

Potro, Harpffeld. cent. 12. c. 30. fo. 371. & alij

Authores, ferè, communiter, censent, hunc esse Rogerium, cuius mentionem faciunt, Baronius in notis ad Martyrologium Romanum, 21. Octobris, & Molanus in additionibus ad Vlnardum, eodem die, asserentes, illum scripsisse *Historiam vndecim milium Virginum*. Seguinus tamè, in Bibliotheca sua, putat Rogerium à Boronio citatum, fuisse Abbatè primùm Ellantij in Gallijs.

Rogerus de Monte Rosco, sub Beato Neruo Killofenli Abbate Prior Venerabilis, inter alia opera quæ (delicentia capitulis, scripsit, *Vitam Duffi Regis stylo mandauit* de quo hæc habet Demsterus, in sua historia, libro 2. Rogerus dictus de Monte Rosco, Monachus Cisterciensis, professus in Kilos, in Morania, ac eiusdem canonij Prior, vt existimo, 2us. Nam cum Sanctus Anselmus primus Abbas obisset, Sanctus Neruus successit, vt in Scoti chronico, lib. 8. cap. 25. habetur: & hic nosfer sub eo Prioratum administravit; vt colligi ex opere suo, cui in indice Deirano, hic apex: Duffi Regis, Mors, ad Neruum Abbatem, lib. 1. Floreat anno 1180. aut circiter. Vide Manriquez ad annum eundem, cap. 6, n. 7.

Rogerus Suissetus, re etius Suissetus (teste Pitæo) à cenobio de Suinshed, seu vvinshed ordinis Cisterc. in Hoylandia Angliæ insula, cuius fuit monachus, vulgo cognominatus *Calculator*; antè religionis ingressum, Oxonij celebris fuit mathematicus, è societate collegij Mertonensis, theologus etiam ac philosophus tantæ subtilitatis, vt in ijs scientijs (quas professus est) vix parem habere censeretur. Religionem ingressus studia continuauit, præsertim mathematica, ad eò vt multa in mathematicis de nouo inuenerit, quæ ante eum nemo inuenerat, & post eum per pauciam inuenta comprehendere valuerunt. Hinc nonnulli tenuioris ingenij homines (vt fieri assolet) quæ intelligere non poterant, ferre nolebant, & conuictijs proscindebant, mentisque acumina & arguta inuenta quæ non consequebantur labore, prosequen-

tur odio. Scripsit auem, vt ex Ioanne Maiore libro 1. de gestis Scotorum, refert Pitæus:

Commentariorum in M. Sententiarum, libros 4. quorum initium est: *Vtrum aliquis in casu ex precepto*, &c.

In Ethica Aristotelis, libros decem, qui incipiunt hoc modo: *In 1. capitulo, libri 1.* &c.

De celo & mundo, libros duos. *In primo de celo, Philosophus*, &c.

Descriptiones motuum, seu de motu cæli: &c. *librum vnum*, M. S. Cantabrigiæ in archiujs collegij Caij.

De parte cabalifica, librum vnum.

De intensione & remissione, libros duos, quorum initium: *Penes quid habet intensio aut remissio*, &c.

Sophismata Logicalia, librum vnum.

De insolubilibus, librum vnum: *Inc. Circa finem seu terminum vltimum*, &c.

Ephemerides. lib. 1.

Mathematicarum commutationum, lib. vnum.

Introductorium ad calculationem, impressum Venetijs, anno 1505.

Calculationum astronomicarum, lib. vnum, impressum Paduæ per Ioan. de Cypro. Itè Venetijs anno 1520. vnà cum libello *De re actione*, Claruit circà annum gratiæ 1350. sub Eduardo III. Rege Angliæ. Vide Pitæum ad eundem annum.

Rolandus Heelaut, natus Gandau in Flandria, religiosus & Subprior in Baudelo, nuper pet annos plures à sacris confessionibus sanctimonialium domus Gaudij, (vulgo, *ter Haeghen*) ordinis Cisterciensis, scripsit Latine, *De prudentia & discretione confessoriorum sanctimonialium, libellum insignem*.

Scripsit & lingua Flandro-belgica, *Normam, seu amussim Superiorum regularium ad rectè gubernandum*.

Item, *Speculum vera conuersionis ad vitam religiosam*.

Item,

Item, *Falces spirituales seu Tractatum de mortificatione, & remedijs passionum.*

Translatus quoque ex Gallico idiomate in Flandricum, meditationes Bartholomaei à Sancto Fausto, congregationis Fulienfis.

Item, *ex Latino, tractatum Ioannis Trithemij, de gradibus humilitatis.*

Vidi hæc omnia quandoque apud ipsum Authorem, sed mors superveniens, impressionem impediit. Obijt 1652. in die Animarum.

Rolandus Ploceranus, monachus Cisterciensis, scripsit Vitam Sanctæ Prognatæ, Abbatissæ Ordinis nostri. Floruit anno 1220. Relatio Ferdinan. Vghelli.

Rothlandus, Monachus Morimundi Mediolanensis, pietate & doctrinâ clarus, scripto mandavit.

Vitam & admirandas virtutes Sanctæ Francæ, Abbatissæ Placentinæ, Ordinis Cisterciensis, & nobili Vita alta Comitum familiâ nata. Quam vitam, nostris temporibus, amplavit, & in lucem edidit, Petrus Maria Campus, eruditissimus Placentinæ ecclesiæ Canonicus. Vid. R. mum Ferd. Vghellum, Italiæ sacræ, tomo 2. inter Episcopos Placentinos, sub Episcopo 48. fol. 271.

Rupertus Limpurgensis, à Montalbo inter Scriptores Cistercienses relatus, non fuit nostri Ordinis, sed S. Benedicti, ideoque hic omitendus.

S.

Salmanticensis. Vniuersitas virorum doctissimorum fecundissima parens, plurimos sanæ æternæ memoria dignissimos ordini nostro protulit doctores. Quorum non pauci cathedras publicas obtinuerunt, aut ad Ecclesiarum regimen promoti fuerunt. Maxime ab an. 1581. quo ibidem collegium nostrum extrui cæptum est, quos operæ pretium iudicavi, per ordinem hic recensere, tum in historicorum gratiam, &

piam monasteriorum æmulationem; tum etiã ne tantorum virorum memoria pereat, præsertim eorum, qui bibliothecæ nostræ, supra inserti non sunt:

Igitur, anno 1597. primus ibidem doctoralem lauream obtinuit Reuerendissimus *Ludovicus Bernaldus de Quiros*, qui anno 1604. à suo Spinæ monasterio, in quod (peracto totius congregationis regimine) secesserat, ab Vniuersitate euocatus, publico assignato stipendio, extra ordinariæ lectionis onus pro factorum Bibliorum exponenda doctrina suscipere est coactus. Anno 1620. primam eiusdem Facultatis Cathedram sine Rivali, accepit, quam summo totius Reipub. plausu & vilitate moderatus est, vsque ad annum 1629. quo è viuis discessit, cum incredibili omnium dolore.

2. Quoad eiusdem magisterij honorem peruenit. Illustrissimus fuit *Angelus Manriquez* (anno 1613.) Hortensis monachus, nunc Pacis Iuliæ Episcopus. De quo plura diximus supra, suo loco.

Petrus de Andrade, Vallis bonæ monachus, post annos aliquot quibus lectoris munus in Salmanticensi collegio, cum approbatione nõ mediocri obiuerat, ad magisterij lauream peruenit, anno 1623. Triennio sequenti, quo Reuerendissimus *Angelus Manriquez* toti congregationi Hispaniæ Generalis reformator præfuit, ipse in huius locum collegij Salmanticensis Abbas subrogatur: quâ functus dignitate, Diffinitor electus, sponte (maioris perfectionis adipiscendæ amore) in Vallem bonam secessit, indeque sequenti triennio ad supremam Reformatoris apicem euectus, immaturâ morte (non sine vniuersæ congregationis dolore) antè dignitatem deseruit, quam deferetur ab illâ, anno 1633.

Ildephonsus Perez (de quo supra) 4. loco magisterij laureâ insignitus fuit, anno 1629. vt

O o 3.

JAM